

KÉZFOGÁSOK

DESANKA MAKSIMOVIC

A GYÁSZ ELSŐ ÉJSZAKÁJA

*Ha szemem lehunyom, az egész földgolyóbist
töretlen szűzföldnek álmodom,
a hegyvonulatok gleccserekké válnak,
a jeges völgyek sírkőlapokká.
Nincsen madár, hogy nyomot hagyjon,
nincs gyaljú, nincs toll,
sem kígyó pókhálószerű levedlett bőre.
Nincs patak, sem ordas, hogy hangot adjon,
sem különbség reggel és este közt.
Az égbolt kiürült lapos tál,
hajszálak dérütötte csillagaival.
Ha felriadok,
gondolatom, akár a jánosbogár,
minduntalan kihuny.*

MÁSNAP

*Bennem reggel óta sötétség van,
mint vak emberben, a szemhéja mögött.
Bennem reggel óta csönd van,
mint a százéves ember szívében,
mint oltárt benőtt fű között.
Körülöttem reggel óta süketség van,
mint eltűnt visszhang nyomán,
mint kiszáradt tolyó medrében.
Tőlem reggel óta úgy menekül az élet zaja,
mint kútba dobott kő körül
a vízgyűrűk.
Reggel óta nem értek sem szót, sem szótagokat,
melyeket körülöttem az emberek mondanak, —
mintha valahonnan a föld alól hangzanának.*